

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: **J. K.**, nar. X, bytem B.

zastoupená opatrovníkem: Město Příbram, Tyršova 108, 261 01 Příbram

žalovaná: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

v řízení o žalobě ze dne 16. 4. 2021 proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021 č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2021 č. j. X a jemu předcházející rozhodnutí ČSSZ č. j. X ze dne 9. 11. 2020 se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) č. j. X ze dne 9. 11. 2020 byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém, pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“) s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínky potřebné doby pojištění podle § 40 odst. 3 zdp, neboť invalidita žalobkyně dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih (dále jen „OSSZ Plzeň-jih“) ze dne 14. 10.

2020 vznikla dne 14. 7. 2015 a žalobkyně v rozhodném období, tj. v době od 14. 7. 2005 do 13. 7. 2015 získala 0 roků a 132 dnů pojištění. Pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění se pro nárok na invalidní důchod považuje za dobu pojištění doba vedení v evidenci úřadu práce od 4. 3. 2015 do 17. 7. 2015.

2. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím soudem ustanoveného opatrovníka námitky, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 13. 4. 2021 č. j. X, kterým byly námitky zamítnuty a výše uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno s tím, že žalobkyně nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že novým posudkem o invaliditě lékařky ČSSZ ze dne 25. 2. 2021 bylo zjištěno, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu třetího stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. c) zdp již od 1. 1. 2010, míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí 70 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je od 1. 1. 2010 zdravotní postižení uvedené v kapitole V (Duševní poruchy a poruchy chování), položce 3e (Schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy – zvláště těžké postižení) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti ve výši 70-80 %. Lékařka stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně ve výši 70 % s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění. K datu napadeného rozhodnutí i k datu posouzení v rámci námitkového řízení šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který měl vliv na pokles pracovní schopnosti žalobkyně. Byla stanovena trvalá platnost posudku s ohledem na to, že nelze očekávat zlepšení, přičemž žalobkyně není schopna výdělečné činnosti ani za zvláště ulehčených podmínek.

II.

Žaloba

3. Včasnou žalobou ze dne 16. 4. 2021 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované s odůvodněním, že nelze souhlasit se dnem vzniku invalidity, tedy 1. 1. 2020, neboť psychiatrická onemocnění žalobkyně se vyvíjela plíživě, dlouhodobě a nevznikla až v roce 2010 a z tohoto důvodu žalobkyně žádá o řádné zjištění vývoje jejího zdravotního stavu. Uvedla, že jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu III. stupně a pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění byla její žádost o přiznání nároku na invalidní důchod zamítnuta. V posudku o invaliditě č. j. LPS/2020/881-NR-PLZ-CSSZ ze dne 25. 2. 2021 MUDr. I. D., Ph.D. uvedla, že posuzovaný stav žalobkyně je dlouhodobě nepříznivý a její pracovní schopnost poklesla o 70 %, s tím, že datem vzniku invalidity je 1. 1. 2010. Žalobkyně byla v péči ambulantního psychiatra od roku 2010 po první psychiatrické hospitalizaci v roce 2009. Z lékařských zpráv ošetřujících lékařů vyplývá, že žalobkyně trpí duševním onemocněním již od mládí, rodiče neměli náhled na její onemocnění a dokud žili, poskytovali žalobkyni prostředky na živobytí. Žalobkyně nebyla nikdy schopna pracovat a sociálně úplně selhávala. Rodiče ji podporovali, ale nikdy nevyhledali odbornou lékařskou pomoc ani nepožádali o invalidní důchod, přičemž žalobkyně toho osobně nikdy nebyla schopna. Žalobkyně má základní vzdělání, z učebního oboru, který prospěchově nezvládala, odešla v prvním ročníku. Při první hospitalizaci žalobkyně byla zřejmá psychopatologie odpovídající dg. Paranoidní schizofrenie, tato byla chronifikována, choroba probíhala dlouhodobě neléčena. Datum vzniku invalidity má základní význam z hlediska vzniku nároku na výplatu přiznaného

invalidního důchodu. Žalobkyně si svoji současnou nepříznivou sociální situaci nezpůsobila vlastním přičiněním, ale stala se obětí nečinnosti své rodiny a nyní díky tomu i obětí systému, neboť jí je uznána invalidita pro invaliditu III. stupně bez nároku na výplatu invalidního důchodu pro nesplnění podmínek doby pojištění. Posudkový lékař učinil závěr, aniž by podrobněji zkoumal zdravotní stav navrhovatelky, tato nebyla k jednání přizvána, takže si lékař nemohl učinit odpovídající představu o jejím zdravotním postižení. Vznik invalidity je objektivně existujícím stavem a nelze ho stanovit na základě nahodilých skutečností, jako je např. počátek hospitalizace apod., tak, jak bylo učiněno u žalobkyně, u níž je psychiatrická léčba dokumentována od roku 2009, i když je zřejmé, že onemocnění je plíživé a dlouhodobě probíhalo i před tímto rokem. Pokud nelze datum vzniku invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikla-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná. Při posuzování zdravotního stavu žalobkyně nebylo přihlédnuto k plíživému a dlouhodobému onemocnění žalobkyně, přičemž dle lékařského vyšetření ze dne 2. 7. 2009 MUDr. Š. K. se závěrem paranoidní schizofrenie, proces plíživou formou probíhá v horizontu let.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná dne 29. 4. 2021 ve svém vyjádření uvedla, že výchozím bodem komplexního posouzení nároku žalobkyně na invalidní důchod je konstatování, že se stala dnem 1. 1. 2010 invalidní. Desetileté období před tímto datem představuje dobu od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2009, v němž nebyla zhodnocena žádná doba pojištění, neboť žalobkyně v uvedeném období nezískala potřebných pět roků pojištění a z tohoto důvodu jí nebyl přiznán invalidní důchod. S ohledem na námítky žalobkyně, jež nesouhlasí se stanoveným datem vzniku invalidity s tím, že onemocnění u ní propuklo již mnohem dříve, než bylo stanoveno datum vzniku invalidity, navrhla žalovaná důkaz posudkem Posudkové komise MPSV ČR. Zároveň uvedla, že na svém rozhodnutí i nadále trvá a navrhla zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě se souhlasem účastníků řízení bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).
6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.

Rozhodnutí soudu

8. **Námítka žalobkyně týkající se osobní neúčasti při posouzení zdravotního stavu** posudkovým lékařem není důvodná, neboť právní úprava v ustanovení § 8 a § 16a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, obligatorně nezakotvuje osobní účast posuzované osoby. V neposlední řadě soud odkazuje na ustanovení § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Daný pokles invalidity je tedy možné určit jen za pomoci zjišťovací lékařské prohlídky, avšak jak již bylo výše zmíněno s odkazem na uvedená ustanovení, žádný právní předpis nezakotvuje povinnost takového vyšetření, které by bylo nutné provést za osobní účasti posuzované osoby, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 65/2012-21. Výše zmíněné závěry nejsou nijak v rozporu s požadavky judikatury, neboť daný případ se netýká odnětí jednou přiznaného invalidního důchodu, který byl pobírán po dlouhou dobu, a bez náležité kontrolní prohlídky došlo k jeho následnému odebrání na základě pochybení ze strany správního orgánu, viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 97/2012-28, bod 29. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2012 č. j. 6 Ads 1/2012 – 34 se Nejvyšší správní soud „*zaobíral námitkou stěžovatele, že při posuzování zdravotního stavu před OSSZ Teplice nebyl podroben zdravotní prohlídce. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., zákon o provádění a organizaci sociálního zabezpečení podle kterého OSSZ při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti fyzických osob pro účely invalidity vychází zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy. Obligatorní osobní vyšetření posuzované osoby posudkovým lékařem OSSZ tedy zákon nepředpokládá, jedná se pouze o možnost, jíž je posudkový lékař oprávněn využít podle své vlastní úvahy.*“ Na projednávanou věc se tedy vztahuje výše zmíněná judikatura a okolnosti daného případu proto nedeklarují v souvislosti s tím, že žalobkyně nebyla osobně vyšetřena, pochybení.
9. **K námitkám žalobkyně týkajícím se nedostatečného posouzení data vzniku invalidity** není soud oprávněn se vyjadřovat, protože v této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem, a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění.
10. Z těchto důvodů požádal soud Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí – pracoviště v Plzni (dále jen PK MPSV) o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 17. 6. 2021 za účasti odborných lékařů z oboru psychiatrie, jemuž žalobkyně nebyla přítomna. Z obsahu tohoto posudku soud mimo jiné zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (13. 4. 2021) byla žalobkyně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, šlo o invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 70%, s datem vzniku 2. 9. 1987; doba platnosti posudku trvale. Komise uvedla, že rozhodujícím zdravotním postižením je paranoidní schizofrenie, postpsychotický defekt osobnosti, opakované hospitalizace, jedná se o personu simplex. Žalobkyně z psychiatrického hlediska není a nebyla z důvodu těchto

závažných duševních onemocnění schopna soustavné výdělečné činnosti ani za zvlášť ulehčených podmínek. Psychiatrická léčba je dokumentována od roku 2009, i když je zřejmé, že onemocnění plíživě a dlouhodobě probíhalo již před tímto rokem. Prognóza je do budoucna nejistá, extramurální existence není v současné době schopna. PK MPSV je v souladu s posudkovým hodnocením OSSZ Plzeň-jih i s posudkovým hodnocením námitkového řízení a konstatovala, že u žalobkyně se jedná o zvlášť těžké postižení, časté ataky s funkčně těžkou reziduální symptomatikou, trvalou psychotickou nebo reziduální symptomatikou těžkého stupně, závažným narušením výkonu téměř všech denních aktivit. Míra poklesu pracovní schopnosti byla zhodnocena 70 % podle kapitoly V, položky 3e přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Z doložených lékařských nálezů nelze prokázat u ostatních uvedených onemocnění takové závažné funkční postižení, aby byla splněna podmínka pro použití § 3 odst. 1 vyhl. č. 359/2009 Sb. Není ani důvod pro použití § 4 odstavce citované vyhlášky. Celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti činí 70 %. Pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není žalobkyně schopna výdělečné činnosti ani za zcela mimořádných podmínek. K datu vydání napadeného rozhodnutí byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Šlo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Datum vzniku dnem 2. 9. 1987, kdy nastoupila do učební oboru, který nebyla schopna dokončit. Platnost stanovena trvale. Reziduální schizofrenie, diagnóza stanovena poprvé až v 36 letech. Žalobkyně trpí duševním onemocněním od mládí, dokud žili rodiče, starali se o ni, dávali jí prostředky na živobytí, občas se ji snažili zapojit do pracovního procesu, kterého dlouhodobě nikdy nebyla schopna, zcela sociálně selhávala. Nikdy nebyla schopna žádného pracovního zařazení ani za zvlášť ulehčených podmínek.

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 25. 8. 2021 v reakci na posudek MPSV ČR ze dne 17. 6. 2021, jímž byla žalobkyně uznána invalidní pro invaliditu třetího stupně již od 2. 9. 1987, shrnula dosavadní vývoj správního řízení. Navrhla vypracování doplňujícího posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen komise či PK MPSV), jímž bude přesvědčivěji zdůvodněn a posudkově zhodnocen v souladu s metodikou vznik invalidity dnem 2. 9. 1987, neboť posudek ze dne 17. 6. 2021 se v datu vzniku invalidity jeví jako ne zcela přesvědčivý, posudkové zhodnocení se jeví jako ne zcela správné a vznik invalidity dnem 2. 9. 1987 není stanoven v souladu s metodikou a vzhledem ke stanovenému vzniku invalidity není ani v souladu s tehdy platnou právní úpravou. Výrok jednoznačně postrádá správné označení invalidity a zákonného ustanovení tehdy platného ke dni uznané invalidity, tj. z. č. 121/1975 Sb. a v následujících letech od 1. 10. 1988 z. č. 100/1988 Sb. od 1. 1. 1996 z. č. 155/1995 Sb. a od 1. 1. 2010 dosud.
12. V doplňujícím posudku ze dne 21. 10. 2021, jenž soud vyžádal, dospěla PK MPSV k závěru, že žalobkyně byla od 2. 9. 1987 do 30. 9. 1988 plně invalidní dle § 25 odst. 3 písm. a) zák. č. 121/75 Sb. v platném znění a pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byla neschopna vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Od 1. 10. 1988 do 31. 12. 1995 byla žalobkyně invalidní podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění a pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nebyla schopna vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2009 byla plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Od 1. 1. 2010 je žalobkyně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů, jde o invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) cit. zákona. Nadále není schopna výdělečné činnosti ani za zcela mimořádných podmínek. Z důvodu dlouhodobě

neprůzračného zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 70 % a nadále nesplňuje podmínky ust. § 6 vyhl. č. 359/2009 Sb. PK MPSV po podrobném prostudování dokumentace došla k závěru, že nemoc se vyvíjela již v mládí, posuzovaná nedokončila učební obor a nikdy nepracovala. Datum vzniku invalidity tedy bylo stanoveno dnem vzniku pojištění (nelze uznat invaliditu z mládí), což bylo konzultováno s důchodovým oddělením.

13. V přezkumném řízení soudním jsou k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti osob i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě ze zákona povolány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). V soudní praxi je důkaz posudkem posudkové komise chápán jako případ předepsaného důkazu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Ads 58/2003-75 ze dne 4. 12. 2003, č. 133/2004 Sb. NSS).
14. Soud hodnotí posudek jako každý jiný důkaz v rámci volného hodnocení důkazů [§ 77 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity ověřuje pouze to, zda je posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 13/2003-54 ze dne 25. 9. 2003, č. 511/2005 Sb. NSS), případně – namítá-li to žalobkyně – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (např. rozsudek NSS č. j. 6 Ads 11/2013-20 ze dne 15. 5. 2013). Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 61/2010-63 ze dne 11. 11. 2010, č. 2240/2011 Sb. NSS).
15. Z těchto důvodů si soud vyžádal, aby Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR vypracovala posudek o zdravotním stavu žalobkyně a tato došla k závěrům uvedeným výše.
16. Podle § 39 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, platí, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a jestliže poklesla o nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
17. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. V této věci podmínky pro zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti nebyly shledány PK MPSV, jak uvedeno shora.

18. Podle § 38 písm. a) zákona 155/1999 Sb., o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byli přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.
19. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž došlo k zamítnutí její žádosti o přiznání invalidního důchodu s odůvodněním, že invalidita žalobkyně vznikla dne 14. 7. 2015 dle posudku OSSZ Plzeň-jih ze dne 14. 10. 2020, přičemž žalobkyně získala v rozhodném období, tj. v době od 14. 7. 2005 do 13. 7. 2015 pouze 0 roků a 132 dnů pojištění a v době od 14. 7. 1995 do 13. 7. 2015 pouze 0 roků a 132 dnů pojištění.
20. Po doručení shora uvedeného soudem vyžádaného posudku PK MPSV 17. 6. 2021 doplněného posudkem ze dne 21. 10. 2021 má soud za prokázané, že vznik invalidity třetího stupně je datován 2. 9. 1987 s dobou platnosti trvale. Z uvedeného vyplývá, že žaloba byla podána důvodně, a soud proto napadené rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021 a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku) pro vady řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.) spočívající v nedostatečném posudkovém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, neboť žalovaná si neopatřila ve správním řízení takové důkazy, které by prokázaly skutečný stav věci, jelikož dle citovaného posudku PK MPSV zdravotní stav žalobkyně odpovídal třetímu stupni invalidity již ke dni 2. 9. 1987, když míra poklesu její pracovní schopnosti činila 70 %, avšak lékařem OSSZ a lékařem ČSSZ bylo stanoveno datum vzniku invalidity 1. 1. 2010, v důsledku čehož dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod.
21. Po právní moci tohoto rozsudku bude žalovaná vycházet ze zjištění, že žalobkyně je dle shora uvedených posudků PK MPSV invalidní pro invaliditu třetího stupně a to od 2. 9. 1987, o čemž vydá rozhodnutí, které bude mimo jiné obsahovat i datum vzniku invalidity. Vydáním nového rozhodnutí bude realizován i tento rozsudek, když rozhodnutí o přiznání invalidity od uvedeného data by byla vydala žalovaná v případě zjištění již na základě posouzení zdravotního stavu žalobkyně v rámci řízení správního orgánu prvního stupně či v řízení o námitkách. Právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně, jež byla v řízení zastoupena opatrovníkem Městem Příbram, nepožadovala náhradu nákladů řízení, a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení nárok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. 11. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.